

Lži týkající se dějin Sovětského svazu

Mario Sousa

člen Komunistické strany marxisticko-leninských revolucionářů Švédska KPML (r)

Od Hitlera k Hearstovi[1], od Conquesta[2] k Solženicinovi[3]

Historie milionů lidí, které byly údajně vězněny a zemřely v pracovních táborech Sovětského svazu a následkem hladomoru během vlády J. V. Stalina.

Ve světě, v němž žijeme, nemůže nikdo uniknout před vyslechnutím hrůzných příběhů o údajných smrtích a vraždách v gulazích pracovních táborů Sovětského svazu. Kdo se může vyvarovat alespoň doslechu o milionech lidí trpících hladem a milionech opozičníků popravených v Sovětském svazu během doby vlády Stalina? V kapitalistickém světě se tyto příběhy znovu a znovu objevují v knihách, v tisku, v rádiu, televizi i ve filmech, přičemž mytická kvanta milionů obětí socialismu jsou v posledních 50 letech nebetyčně nafukována.

Ale odkud se ve skutečnosti berou tyto příběhy a tyto cifry? A kdo za tím vším stojí?

A další otázka: kolik je pravdy na těchto příbězích? A jaké informace leží v archivech Sovětského svazu, dříve tajných, ale kvůli historickému výzkumu zpřístupněných Gorbačovem v roce 1989? Autoři mýtů vždycky tvrdili, že všechny jejich zvěsti o milionech mrtvých Stalinova Sovětského svazu byly potvrzeny v den otevření archivů. Je to však to, co se stalo? Byla opravdu tato fakta potvrzena?

Následující text nám ukazuje, z čeho tyto příběhy o milionech obětí hladu v pracovních táborech Stalinova Sovětského svazu vznikly a kdo je za nimi.

Po prostudování zprávy z výzkumu, který byl proveden v archivu Sovětského svazu, je autor této stati schopen poskytnout informace včetně konkrétních údajů o faktickém počtu vězňů, letech, které tito strávili ve vězení i skutečném počtu těch, kteří zemřeli i těch, kteří byli odsouzeni k smrti ve Stalinově Sovětském svazu. Pravda je však od mýtu zcela odlišná.

Existuje přímá historická spojitost táhnoucí se od Hitlera k Hearstovi, ke Conquestovi, k Solženicinovi. V roce 1933 proběhla v Německu politická změna, která poznamenala světové dějiny nadcházejícího desetiletí. Dne 30. ledna se stal Hitler kancléřem a začala se utvářet nová forma vlády zahrnující násilí a pohrdání právem. V zájmu konsolidace svého uchopení moci nacisté vyhlásili na 5. března nové volby a sevřením veškeré propagandy ve svých rukou si zajistili vítězství. Týden před volbami, dne 27. února, zapálili nacisté Říšský parlament a ze založení požáru obvinili komunisty.[4] V následujících volbách nacisté získali 17.300.000 hlasů a 288 poslanců, tj. 48 % voličů (v listopadu získali 11.700.000 hlasů a 196 poslanců). Jakmile byla komunistická strana zakázána a nacisté začali pronásledovat sociální demokraty i odborové hnutí, počaly se zaplňovat první koncentrační tábory levicově smýšlejícími muži a ženami. Mezitím Hitlerova moc v parlamentu s pomocí pravého křídla tohoto zastupitelského sboru nadále rostla. Dne 24. března se Hitler přičinil o to, aby parlamentem prošel zákon, který mu propůjčil absolutní moc vládnout zemi po dobu 4 let bez konzultace s parlamentem. V té chvíli začalo otevřené pronásledování Židů a první z nich už putovali do koncentračních táborů, kde již byli drženi komunisté a leví sociální demokraté. Hitler tlačení vpřed svou snahou o absolutní moc, vypověděl mezinárodní smlouvy z roku 1918, jež Německu ukládaly povinnost omezit zbrojení a militarizaci

státu. Velmi rychle proběhlo i přezbrojení Německa. Taková byla situace na mezinárodní politické scéně v době, kdy se začaly vytvářet mýty o mrtvých v Sovětském svazu.

Ukrajina jako německé teritorium

Na Hitlerově straně v německém vedení to byl ministr propagandy Goebbels, který měl na starost vštěpovat nacistické sny německým obyvatelům. Byl to sen o rasově čistých lidech žijících ve Velkém Německu, veliké zemi s prostorným Lebensraum, životním prostorem, který by tito lidé obývali. Jedna část tohoto Lebensraum – oblast na východě od Německa, která byla skutečně mnohem větší než samotné Německo, měla být podmaněna a začleněna do německého národa. Již v roce 1925 ve svém pamfletu *Mein Kampf* poukázal Hitler na Ukrajinu jako zásadní součást tohoto německého životního prostoru. Ukrajina a další regiony východní Evropy měly náležet německému národu, aby jím mohly být patřičným způsobem využity. Podle nacistické propagandy měl nacistický meč osvobodit toto území a vytvořit tak prostor pro německou rasu. S německou technologií a německými firmami měla být Ukrajina přeměněna na oblast pěstování obilovin pro Německo. Ale nejdříve museli Ukrajinu osvobodit od jejích obyvatel – podřadných bytostí – které dle nacistické propagandy měly být nasazeny jako otrocká pracovní síla v německých domácnostech, v továrnách a na polích – kdekoli by byly k potřebě německé ekonomice.

Dobytí Ukrajiny a dalších oblastí bývalého Sovětského svazu vyžadovalo válku proti Sovětskému svazu a tato válka musela být připravena s dostatečným předstihem. Za tímto účelem nacistické ministerstvo propagandy v čele s Goebbelsem rozpoutalo kampaň o údajné genocidě spáchané bolševiky na Ukrajině, o strašlivé době katastrofálního hladomoru úmyslně vyvolaného Stalinem s cílem donutit rolnictvo přijmout socialistickou správu. Účelem této nacistické kampaně bylo připravit světové veřejné mínění na „osvobození“ Ukrajiny německými vojsky. Přes obrovské úsilí a navzdory skutečnosti, že některé z německých propagandistických textů byly publikovány v anglickém tisku, nacistická kampaň kolem údajné „genocidy“ na Ukrajině nebyla na světové úrovni moc úspěšná. Bylo jasné, že Hitler a Goebbels potřebovali pro šíření své hanlivé zvěsti o Sovětském svazu pomoc. A tuto pomoc našli ve Spojených státech.

William Hearst – přítel Hitlera

William Randolph Hearst je jméno multimilionáře, který chtěl pomoci nacistům v jejich psychologické válce proti Sovětskému svazu. Hearst byl věhlasný americký mediální magnát a majitel novin, který se proslavil jako „otec“ toho, co se nazývalo „yellow press“, tj. senzacechtivého, bulvárního tisku. William Hearst začal svou kariéru jako redaktor novin v roce 1885, když jeho otec, George Hearst, milionář v těžářském průmyslu, senátor a sám majitel novin, mu dal na starost místo referenta v *San Francisco Daily*.

To byl také začátek Hearstova novinového impéria, které silně ovlivnilo životy a myšlení Severní Ameriky. Když jeho otec zemřel, William Hearst prodal všechny zděděné akcie těžebního průmyslu a začal investovat kapitál ve světě žurnalistiky. Jeho první koupí byly tradiční noviny *New York Morning Journal*, které Hearst zcela změnil v senzacechtivý bulvární brak. Kupoval si příběhy za jakoukoli cenu, a pokud neobsahovaly žádná zvěrstva nebo zločiny, o nichž by informoval, bylo záhodno použít k informování novináře i fotografie, kteří by vše patřičně zaranžovali. To je to, co ve skutečnosti charakterizuje „bulvár“: lži a „zaranžovaná“ zvěrstva dokáže podávat jako pravdu.

Tyto lži udělaly z Hearsta milionáře a velmi významnou osobnost ve světě novin. V roce 1935 byl s odhadovaným jměním 200 milionů dolarů jedním z nejbohatších mužů světa. Po zakoupení *Morning Journal*, skoupil a založil deníky a týdeníky po celých Spojených státech. V roce 1940

vlastnil William Hearst 25 deníků, 24 týdeníků, 12 rozhlasových stanic, 2 služby *World News*, jednu obchodní společnost zajišťující hlavní body zpráv pro filmy, filmovou společnost *Cosmopolitan* a mnoho dalších. V roce 1948 zakoupil jednu z prvních amerických televizních stanic: *BWAL-TV* v Baltimore. Hearstových novin se prodalo 13 milionů výtisků denně a byly určeny až 40 milionům čtenářů. Téměř třetina dospělé populace v USA četla Hearstovy noviny každý den. Navíc mnoho desítek milionů lidí po celém světě získalo z Hearstova tisku informace prostřednictvím jeho zpravodajských služeb, filmů a novinových seriálů, které byly přeloženy a publikovány ve velkém množství po celém světě. Čísla uvedená výše ukazují, jak bylo po velmi mnoho let Hearstovo mediální impérium schopno ovlivňovat americkou politiku (a samozřejmě i politiku světovou) v otázkách opozice vůči vstupu USA do druhé světové války na straně Sovětského svazu a podporovat mccarthyovské antikomunistické hony na čarodějnice v 50. letech 20. století.

Životní postoj Williama Hearsta byl ultrakonzervativní, nacionalistický a antikomunistický. Jeho politika byla politikou krajní pravice. V roce 1934 odcestoval do Německa, kde ho Hitler přijal jako hosta a přítele. Díky této cestě se stal Hearstův tisk ještě reakčnější a při každé příležitosti přinášel články proti socialismu, proti Sovětskému svazu a zejména proti Stalinovi. Hearst se také snažil využít svých novin k zjevným nacistickým propagandistickým účelům, k vydání seriálu článků Hitlerovy pravé ruky Göringa. Nicméně protesty mnoha čtenářů ho donutily, aby se zveřejňováním takových článků přestal a stáhl je z oběhu.

Po návštěvě Hitlera se Hearstovy bulvární noviny zaplnily „odhalením“ hrůzostrašných a morbidních událostí v Sovětském svazu – vraždami, genocidou, otroctvím, luxusem vládců a hladověním obyvatelstva. To tvořilo hlavní náplň medií každý den a dennodenně bylo v tisku zveřejňováno s náležitě velkými titulky. Potřebný materiál Hearstovi dodávalo Gestapo, tajná policie nacistického Německa. Na předních stránkách novin se často objevovaly karikatury a zfalšované fotografie ze Sovětského svazu zobrazující Stalina jako vraha třímajícího ve své ruce dýku. Neměli bychom zapomínat, že tyto články byly každý den čteny 40 miliony lidí v USA a miliony dalších po celém světě!

Mýtus o hladomoru na Ukrajině

Jedna z prvních kampaní Hearstova tisku proti Sovětskému svazu se točila kolem milionů, které měly údajně zemřít v důsledku hladomoru na Ukrajině. Tato kampaň odstartovala dne 8. února 1935 tzv. otvírákem na titulní straně novin *Chicago American*: „6 milionů lidí umírá hlady v Sovětském svazu“. Za použití materiálu dodaného nacistickým Německem začal William Hearst, tiskový baron a stoupenec nacismu, vydávat vymyšlené historiky o genocidě, jež byla úmyslně spáchána Bolševiky a zapříčinila několik milionů mrtvých hlady na Ukrajině. Pravda byla úplně jiná. Ve skutečnosti to, co se odehrálo v Sovětském svazu začátkem 30. let, byl tuhý třídní boj, při kterém povstali chudí bezzemci proti bohatým statkářům – kulakům a rozpoutali boj za kolektivizaci, boj za vytváření *kolchozů*.

Tento olbřímí třídní boj, zahrnující přímo či nepřímo více než 120 miliónů rolníků, musel vyvolat nestabilitu v zemědělské produkci a nedostatek potravin v některých regionech. Nouze o jídlo zeslabila lid, což vedlo ke zvýšení počtu obětí epidemických chorob. Tyto nemoci byly v té době bohužel běžné po celém světě. V letech 1918–20 způsobila epidemie španělské chřipky smrt 20 milionů lidí v USA a Evropě, ale nikdo neobvinil vlády těchto zemí z vražd vlastních občanů. Faktem je, že vláda nemohla udělat tváří v tvář epidemiím tohoto druhu vůbec nic. Jedině díky vývoji penicilinu během druhé světové války bylo možné se těmito epidemiím účinně bránit. Penicilin však nebyl do konce 40. let obecně dostupný.

Hearstovy novinové články tvrdí, že miliony lidí umíraly na Ukrajině hladem a že tento hladomor byl záměrně vyvolán komunisty. Při svém líčení podrobně zachází do šokujících a nechutných detailů. Hearstův tisk užíval všechny možné prostředky, aby se tyto lži jevily jako pravda a Hearst tak mohl působit na veřejné mínění v kapitalistických zemích. A ostře ho obracel proti Sovětskému svazu. To byl počátek prvního gigantického mýtu, jenž vykonstruoval domnělé miliony mrtvých v Sovětském svazu. Během vlny protestů proti údajně komunisty vyvolanému hladomoru, kterou západní tisk rozpoutal, neměl nikdo zájem vyslechnout opakovaná dementi Sovětského svazu ani kompletní odhalení lží Hearstovy provenience. Taková byla atmosféra, která vládla v letech 1934 až 1987! Za více než 50 let vyrostlo po celém světě několik generací lidí odkojených těmito pomluvami a negativním pohledem na socialismus v Sovětském svazu.

Heerstovo masmediální impérium v roce 1998

William Hearst zemřel v roce 1951 ve svém domě v kalifornském Beverly Hills. Zanechal po sobě masmediální impérium, které dodnes šíří jeho reakční poselství po celém světě. Hearst Corporation je jedním z největších podniků na světě zahrnující více než 100 společností a zaměstnávající 15.000 lidí. Hearstovo impérium dnes čítá časopisy, knihy, rozhlas, TV, kabelovou televizi, zpravodajské agentury a multimédia.

52 let před vymořením pravdy

Nacistická dezinformační kampaň o Ukrajině nezemřela s porážkou nacistického Německa ve druhé světové válce. Nacistické lži byly převzaty CIA a MI5 a vždy měly zaručena přední místa v propagandistické válce proti Sovětskému svazu. Mccarthyovským antikomunistickým honům na čarodějnice se po druhé světové válce také dařilo vyživat se v příbězích milionů lidí, které údajně zemřely hladem na Ukrajině. V roce 1953 vyšla na toto téma v USA kniha. Byla nazvána *Černé skutky Kremlo*. Tato publikace byla financována ukrajinskými uprchlíky v USA, lidmi, kteří se paktovali s nacisty za druhé světové války a kterým dala americká vláda politický azyl a světu je představovala jako „demokraty“.

Když byl Reagan zvolen prezidentem USA a začala jeho antikomunistická křížácká výprava osmdesátých let, byla špinavá propaganda o milionech lidí, které zemřely na Ukrajině, opět oživena. V roce 1984 profesor Harvardovy univerzity publikoval knihu s názvem *Lidský život v Rusku*, která opakuje všechny nepravdivé informace, vyfabrikované Hearstovým tiskem v roce 1934. V roce 1984 ale nacistické lži a falzifikace datované rokem 1930 znovu ožily, tentokrát však již pod úctyhodným pláštíkem americké univerzity. Ale to nebyl konec. V roce 1986 se objevila ještě další kniha na toto téma s názvem *Sklizeň smutku*, již napsal bývalý člen britské tajné služby nám již dobře známý Robert Conquest, nyní profesor na Stanfordské univerzitě v Kalifornii. Za svou „práci“ na knize obdržel Conquest 80.000 dolarů od Ukraine National Organization. Ta samá organizace také zaplatila natočení filmu z roku 1986 s názvem *Sklizeň zoufalství*, v němž byl mimo jiné použit materiál z Conquestovy knihy. Do této doby se počet lidí – obětí hladomoru na Ukrajině – podle Amerického tisku, zvýšil na neskutečných 15.000.000!

Avšak uvedené miliony zemřelých hladem, které Hearst papouškoval ve svém americkém tisku a dokola omílal v knihách a filmech – to byly zcela nepravdivé informace. Svědomitý kanadský novinář Douglas Tottle velmi pečlivě a odpovědně odhalil tato Hearstova padělání ve své knize *Fraud, famine and fascism – the Ukrainian genocide myth from Hitler to Harvard (Podvod, hladomor a fašismus – Ukrajinská genocida mýtus od Hitlera k Harvardu)*, kterou publikoval v Torontu v roce 1987. Tottle, mimo jiné, dokázal, že materiál se strašlivými fotografiemi hladovějících dětí byl převzat z publikací z roku 1922, tedy z doby, kdy miliony lidí zahynuly díky hladu a válečným podmínkám při napadení Sovětského svazu osmi zahraničními intervenčními armádami během Občanské války 1918-1921. Douglas Tottle podává zprávu o hladomoru z roku

1934, přičemž odhaluje nejrůznější lži publikované v Hearstově tisku. Jedním novinářem, který po dlouhou dobu zasílal zprávy a fotografie z údajně hladomorem stížených oblastí, byl Thomas Walker, muž, který dokonce na Ukrajinu nikdy nevstoupil a čas trávil v Moskvě. Tuto skutečnost odhalil novinář Louis Fisher, moskevský korespondent amerických novin *The Nation*. Fisher také dokázal, že publicista M. Parrott, Hearstův faktický tiskový korespondent v Moskvě, mu poslal zprávy o vynikající sklizni dosažené Sovětským svazem v roce 1933 a o zdárném rozvoji Ukrajiny. Žádné články z těchto zpráv však nikdy otištěny nebyly. Tottle rovněž dokázal, že novinář, který psal zprávy o údajném ukrajinském hladomoru, „Thomas Walker“, se ve skutečnosti jmenoval Robert Green a byl odsouzený za útěk z věznice v Coloradu! Tento Walker, nebo Green, byl po návratu do USA zatčen, a když se objevil u soudu, přiznal, že na Ukrajině nikdy nebyl. Všechny ty lži o milionech mrtvých hladem na Ukrajině v roce 1930 při hladomoru údajně zosnovaném Stalinem byly odhaleny teprve až v roce 1987! Nacista Hearst, policejní agent Conquest a jiní podvedli svými lžemi a falešnými zprávami miliony lidí. Dokonce ještě i dnes se nacistické Hearstovy příběhy opakují v nově vydaných knihách napsaných autory zaplacenými pravičáky.

Hearstův tisk mající monopolní postavení v mnoha státech USA a rovněž i disponující zpravodajskými agenturami na celém světě byl velkým megafonem Gestapa. Ve světě ovládaném monopolním kapitálem bylo pro Hearstův tisk snadné přeměnit gestapácké lži na „pravdy“ šířené desítkami novin, rozhlasovými a později televizními stanicemi po celém světě. Když Gestapo zmizelo, převzala jako nový patron tuhle bezohledně vedenou špinavou propagandistickou válku proti socialismu v Sovětském svazu – CIA.

Robert Conquest v srdci mýtů

Tento muž, který je tak hojně citován v buržoazním tisku, tento skutečný věstec buržoazie si zaslouží v tomto bodě zvláštní pozornost. On je ve skutečnosti, pokud jde o Sovětský svaz, rovněž tvůrce všech mýtů a lží o SSSR, které byly po druhé světové válce šířeny. Conquest je znám především svými knihami *The Great Terror* (Velký teror, 1969) a *Harvest of Sorrow* (Sklizeň utrpení, 1986). Píše o milionech zemřelých hladem na Ukrajině a v táborech gulagu během procesů v letech 1936-1938 a jako svého zdroje užívá informací ukrajinských exulantů žijících v USA – příslušníků pravicových stran, lidí, kteří během druhé světové války spolupracovali s nacisty. O mnoha Conquestových hrdinech bylo známo, že byli váleční zločinci, kteří řídili vyvražďování a podíleli se na genocidě židovského obyvatelstva Ukrajiny v roce 1942. Jedním z těchto lidí byl Mykola Lebed', jenž byl odsouzen po druhé světové válce jako válečný zločinec. Lebed' byl během nacistické okupace šéfem bezpečnosti ve Lvově a řídil zvěřské perzekuce Židů, které probíhaly v roce 1942. V roce 1949 vzala CIA Lebedě do Spojených států, aby zde pracoval jako dezinformační zdroj.

Styl Conquestových knih je nesen násilným a fanatickým antikomunismem. V jeho knize z roku 1969 – *Velký teror, Stalinovy čistky 30. let*, Conquest čtenáři tvrdí, že počet těch, kteří v Sovětském svazu zemřeli hladem, se pohyboval v letech 1932 a 1933 mezi 5 až 6 miliony lidí, přičemž polovina z nich zemřela na Ukrajině. Ale během Reaganova antikomunistického křížáckého tažení v roce 1983 zvýšil Conquest počet obětí hladomoru z roku 1937 na 14 milionů! Takové tvrzení bylo náležitě odměněno, když se v roce 1986 Conquest Reaganovi zavázal vypracovat materiál pro jeho prezidentskou kampaň směřovanou na přípravu obrany amerického lidu před sovětskou invazí. Klíčovou otázkou textu bylo: „Co dělat až Rusové přijdou – příručka přežití!“ Podivná slova vyřčená profesorem historie!

Skutečností ale zůstává, že není vůbec nic divného na tom, co po celá léta přichází od muže, který veškerý svůj život strávil opakováním lží a výmyslů o Sovětském svazu a Stalinovi – nejdříve jako agent tajné služby, posléze jako spisovatel a profesor na Stanfordské universitě v Kalifornii. Conquestova minulost byla odkryta v britském deníku *Guardian* ze dne 27. ledna 1978 v článku,

který ho identifikoval jako bývalého agenta oddělení dezinformací britské tajné služby, tj. Informačního výzkumného oddělení (IRD). IRD byla sekcí zřízenou v roce 1947 (původně se nazývala Komunistickou informační kancelář), jejíž hlavním úkolem byl boj proti komunistickému vlivu po celém světě tím, že mezi politiky za pomoci novinářů a lidí schopných ovlivňovat veřejné mínění zaseje lživé a falešné příběhy. Aktivity IRD byly velmi rozsáhlé ať už v Británii, nebo v zahraničí. Když musela být IRD v důsledku své aktivní účasti na ultrapravicové politice v roce 1977 formálně rozpuštěna, ukázalo se, že jen v samotné Británii s ní spolupracovalo přes 100 nejznámějších novinářů, kterým pravidelně dodávala materiály k článkům. Taková byla běžná rutina v několika velkých britských novinách jako Financial Times, The Times, Economist, Daily Mail, Daily Mirror, The Express, Guardian a dalších. Skutečnosti, které odhalil Guardian nám tak poskytují údaje o tom, jak byly tajné služby schopny manipulovat se zprávami ovlivňujícími širokou veřejnost.

Robert Conquest pracoval pro IRD od jejího založení až do roku 1956. Conquestova „práce“ spočívala v přispívání k tomu, čemu se říkalo „černá historie“ Sovětského svazu, podvrženými příběhy vydávanými za fakta a jejich distribucí mezi novináře i mediální organizace schopné ovlivňovat veřejné mínění. Poté, co oficiálně opustil IRD, pokračoval Conquest v psaní knih, jejichž téma bylo navrženo IRD a podpořeno tajnou službou. Jeho kniha *Velký teror*, základní pravičácký text na téma boje o moc, který probíhal v Sovětském svazu v roce 1937, byl ve skutečnosti rekonpilací textu, který napsal, když pracoval pro tajné služby. Kniha byla dokončena a publikována díky IRD. Třetí publikaci zakoupila Praeger press, nakladatelství spojované s vydáváním literatury pocházející ze zdrojů CIA. Conquestova kniha byla zamýšlena jako referát pro „užitečné hlupáky“, takové jako univerzitní profesory a lidi pracující v tisku, rozhlasu a televizi, aby zajistili rozšíření Conquestových ultrapravičáckých lží mezi široké vrstvy obyvatelstva. Conquest zůstává dodnes hlavním pravičáckým historikem a jedním z nejdůležitějších zdrojů materiálů o Sovětském svazu.

Alexandr Solženicin

Další osobou, která je navždy spojena s knihami a články o údajných milionech lidí, kteří přišli o život nebo svobodu v Sovětském svazu, je ruský autor Alexandr Solženicin. Solženicin se ke konci roku 1960 stal známým po celém kapitalistickém světě díky své knize *Souostroví Gulag*. On sám byl v roce 1946 odsouzen k 8 letům do pracovního tábora za svou kontrarevoluční činnost – distribuci protisovětské propagandy. Podle Solženicina se boji proti nacistickému Německu ve druhé světové válce dalo předejít, kdyby sovětská vláda dosáhla s Hitlerem kompromisu. Solženicin také obvinil sovětskou vládu a Stalina, že jsou daleko horší než Hitler kvůli strašlivé válce proti lidu Sovětského svazu. Byl odsouzen jako zrádce.

Solženicin začal v roce 1962 vydávat knihy v Sovětském svazu se souhlasem a za pomoci Nikity Chruščova. První knihou, která mu vyšla, byl *Jeden den v životě Ivana Děnisoviče*, popisující život vězně. Chruščov použil Solženicinovy texty k boji proti Stalinovu socialistickému dědictví. V roce 1970 získal Solženicin Nobelovu cenu za literaturu díky své knize *Souostroví Gulag*. Jeho knihy pak začaly být vydávány ve velkých nákladech v kapitalistických zemích a jejich autor se stal jedním z nejcennějších nástrojů v boji imperialismu proti socialismu v Sovětském svazu. Solženicinovy texty o pracovních táborech přímo souvisely s jeho propagandou o milionech lidí, které měly údajně v Sovětském svazu zemřít a byly v kapitalistických hromadných sdělovacích prostředcích prezentovány tak, jako by se jednalo o pravdu. V roce 1974 se Solženicin vzdal sovětského občanství a emigroval do Švýcarska a USA. V té době byl v kapitalistickém tisku oslavován jako největší bojovník za svobodu a demokracii. Jeho sympatie k nacizmu byly pohřbeny tak důkladně, aby nepřekážely propagandistické válce proti socialismu.

Do USA byl Solženicin často zván, aby promluvil na důležitých setkáních. Byl například hlavním řečníkem na kongresu odborů AFL-CIO v roce 1975 a 15. července 1975 byl zase pozván do Senátu USA přednášet o situaci ve světě! Ve svých přednáškách vyzýval k násilné a provokativní agitaci, vyjadřoval a hájil nejreakčnější stanoviska. Mimo jiné aktivně vyzýval k opětovnému napadení Vietnamu po jeho vítězství nad USA. A navíc, po 40 letech fašismu v Portugalsku, kdy se roku 1974 chopili levicoví armádní důstojníci v lidové revoluci moci, spustil Solženicin propagandu ve prospěch americké vojenské intervence v Portugalsku, které se podle něj, pokud by USA nezasáhly, mohlo připojit k Varšavské smlouvě! Ve svých přednáškách Solženicin vždy truchlil nad osvobozením portugalských kolonií v Africe.

Je ale zřejmé, že hlavní náplní Solženicinových projevů byla vždy špinavá válka proti socialismu – z údajných poprav několika milionů lidí v Sovětském svazu k desítkám tisíc domněle uvězněných a zotročených Američanů v Severním Vietnamu! Tato Solženicinova smyšlenka o vyžívání Američanů k otrocké práci v Severním Vietnamu dala vzniknout filmům s Rambem o válce ve Vietnamu. Američtí novináři, kteří se odvážili psát ve prospěch míru mezi USA a Sovětským svazem byli v zápětí v projevech Solženicina obviněni z potenciálního zrádovství. Solženicin také šířil propagandu ve prospěch zvýšení americké vojenské akceschopnosti v boji proti Sovětskému svazu a prohlašoval, že sovětská síla je „u tanků a letadel 5 – 7 krát větší než americká“ a stejně tomu bylo u atomových zbraní, o nichž zase tvrdil, že jsou „dvakrát, třikrát nebo dokonce pětikrát silnější v Sovětském svazu, než ty ve Spojených státech“. Solženicinovy přednášky o Sovětském svazu představovaly hlas krajní pravice, ale on sám směřoval ještě více doprava – k veřejné podpoře fašismu.

Podpora Francovu fašismu

Po Francově smrti v roce 1975 začal španělský fašistický režim ztrácet kontrolu nad politickou situací v zemi a na začátku roku 1976 upoutaly události ve Španělsku světové veřejné mínění. Došlo ke stávkám a demonstracím požadujícím demokracii a svobodu, a Francův dědic, král Juan Carlos, byl nucen velmi opatrně představit některé liberalizační reformy, aby tím uklidnil sociální neklid.

V tomto jednom z nejdůležitějších okamžiků španělských politických dějin se Alexandr Solženicin objevuje v Madridu a v sobotní večer 20. března poskytuje v hlavním vysílacím čase rozhovor v programu Directísimo (viz španělské noviny ABC a Ya ze dne 21. března 1976). Solženicin, který se mohl s otázkami seznámit předem, využil této příležitosti k propagandistickému výlevu všech svých reakčních prohlášení. Jeho záměrem však nebyla podpora králových tzv. liberalizačních opatření. Solženicin zkrátka varoval před demokratickými reformami. Ve svém televizním rozhovoru prohlásil, že 110 milionů Rusů zemřelo jako oběti socialismu. Otroctví, kterému byl sovětský lid podle něho vystaven, postavil proti svobodě, kterou zažívá ve Španělsku. Solženicin také obvinil „progresivní kruhy“ a „Utopisty“, že považují Španělsko za diktaturu. Těmi „progresivními“ mínil kohokoli z demokratické opozice – ať už jimi byli liberálové, sociální demokraté nebo komunisté. „Loni na podzim,“ řekl Solženicin, „se světové veřejné mínění obávalo o osud španělských teroristů (tj. španělských antifašistů odsouzených k smrti frankistickým režimem). Po celou dobu progresivní veřejné mínění požadovalo demokratické politické reformy a zároveň podporovalo teroristické činy“. „Uvědomují si doopravdy ti, kteří hledají rychlé demokratické reformy, co se stane zítra nebo pozítří? Ve Španělsku může být demokracie zítra, bude však schopna se pozítří vyhnout pádu z demokracie do totality?“ Na opatrné dotazy ze strany novinářů, zda by toto tvrzení nemohlo být považováno za podporu režimů v zemích, kde není svoboda, Solženicin odpověděl: „Já znám pouze jedno místo, kde není svoboda, a tím je Rusko.“ Solženicinovy výroky ve španělské televizi byly přímou podporou španělského fašismu, ideologie, jíž podporuje dodnes. Jedním z důvodů, proč Solženicin začal mizet z veřejného prostoru, byl jeho už 18 let trvající exil v USA a z téhož důvodu se mu také

počalo dostávat méně celkové podpory od kapitalistických vlád. Pro kapitalisty to byl dar z nebes, že mohli Solženicina používat pro svou špinavou válku proti socialismu, ale všechno má své meze. V novém kapitalistickém Rusku je tím, co určuje podporu západu pro politické skupiny jednoduše schopnost dobrého podnikání s vysokými zisky pod křídly takových skupin. Fašismus jako alternativní politický režim není pro Rusko považován za dobrý pro obchod. Z tohoto důvodu byly, pokud šlo o západní podporu, Solženicinovy politické plány pro Rusko mrtvou literou. Tím, co ve skutečnosti chtěl Solženicin pro politickou budoucnost Ruska, byl návrat k autoritativnímu režimu carů jdoucí ruku v ruce s tmářstvím ruské pravoslavné církve! Abyste našli někoho, kdo podporuje Solženicina na Západě, musíte hledat výhradně mezi individuy krajní pravice.

Nacisté, policie a fašisté

... jsou ti neúctyhodnější šířitelé buržoazních mýtů týkajících se milionů lidí, kteří údajně zemřely a byly uvězněny v Sovětském svazu: nacista William Hearst, tajný agent Robert Conquest a fašista Alexandr Solženicin. Conquest hrál hlavní roli, protože to byly jeho informace, které byly použity v kapitalistických médiích po celém světě, přičemž byl dokonce základem pro vytvoření celých škol na některých univerzitách. Conquestova práce je bezpochyby prvotřídním kusem dezinformací policie. V roce 1970 získal Conquest velkou podporu od Solženicyna a řady dalších osob jako Andrej Sacharov[5] a Roj Medveděv[6]. Kromě toho se sem tam někdo objevil z lidí, kteří se sami rozhodli podpořit spekulace o počtu mrtvých a uvězněných, přičemž byli vždy dobře zaplaceni majiteli buržoazního tisku. Pravda těchto událostí byla však nakonec odhalena, přičemž odhalila pravou tvář těchto falšovateli dějin. Ale důsledky příkazů Gorbačova, nařizující otevření tajných stranických archivů k historickému zkoumání, nemohl nikdo předvídat.

Archivy prokazují propagandistické lži

Spekulace o milionech, které zemřely v Sovětském svazu, jsou součástí špinavé propagandistické války proti Sovětskému svazu, a především z tohoto důvodu nebyla všechna popření a vysvětlování, poskytnutá Sovětským svazem nikdy brána vážně a nikdy také tato sovětská dementi nedostala žádný prostor v kapitalistickém tisku. Byla naopak ignorována, zatímco „odborníci“ nakoupení kapitálem dostali tolik prostoru, kolik jen chtěli, aby mohly své výmysly šířit. A panečku, jaké lži to byly! Co miliony mrtvých a vězněných, o nichž psal Conquest a další „kritici“? Ty měly všechny společné jen to, že jejich „bádání“ byla výsledkem falešných statistických přibližných odhadů a hodnotících metod postrádajících jakýkoli vědecký základ.

Podvodné metody vedou k milionům mrtvých

Conquest, Solženicyn, Medveděv a ostatní použili statistik zveřejněných Sovětským svazem, například národních sčítání obyvatel. K nim přidali předpokládaný populační růst bez přihlídnutí k situaci v zemi. Ve svých závěrech dospěli tímto způsobem k počtu obyvatel na konci uvedených let. O chybějících lidech tvrdili, že zemřeli nebo byli uvězněni kvůli socialismu. Tato metoda je jednoduchá, ale zároveň také zcela falešná. Takováto odhalení natolik důležitých politických událostí by nebyla nikdy akceptována, pokud by se jednalo o „odhalení“ stejně důležitých politických událostí v západním světě. V takovém případě je jisté, že profesori a historici by protestovali proti takovým výmyslům. Jedním z důvodů jistě je, že profesori a historici dali přednost svému kariéernímu růstu před svými morálními zásadami.

Jaké byly konečné závěry těchto „kritik“ v číslech? Podle odhadu Roberta Conquesta z roku 1961 zemřelo na počátku 30. let v Sovětském svazu hlady 6 milionů lidí. Toto číslo navýšil v roce 1986 na milionů 14. Pokud jde o to, co říká o táborech gulagu, bylo v roce 1937 podle Conquesta uvězněno 5 milionů lidí před započítáním čistek strany, armády a státního aparátu. Po pozdějším zahájení čistek mohlo být podle Conquesta v průběhu 1937 – 1938 dodatečně odsouzeno dalších

7 milionů vězňů, takže celkově vytvořili 12 milionů vězňů v pracovních táborech v 1939! V pracovních táborech byli i obyčejní zločinci, kteří i podle Conquesta mohli početně převyšovat politické vězně. To znamená, že dle Conquesta by se jednalo o 25-30 milionů vězňů v pracovních táborech v Sovětském svazu.

Opět podle Conquesta byl mezi roky 1937 a 1939 popraven milion politických vězňů a další 2 miliony zemřely hladu. Konečný seznam vyplývající z čistek 1937-1939 činil pak podle Conquesta 9 milionů, z nichž 3 miliony zemřely ve vězení. Tyto údaje byly okamžitě Conquestem podrobeny „statistickému nastavení“, aby tak mohl dospět k závěru, že bolševici zabili ne méně než 12 milionů politických vězňů v letech 1930 a 1953. Přidáním tohoto údaje k uvedenému počtu zemřelých při hladomoru v letech 1930 dospěl Conquest k závěru, že bolševici zabili 26 milionů lidí. V jedné ze svých posledních statistických manipulací Conquest tvrdí, že v roce 1950 bylo v Sovětském svazu 12 milionů politických vězňů.

Alexandr Solženicin používá víceméně stejné statistické metody jako Conquest. Ale pomocí těchto pseudovědeckých metod na základě rozdílných předpokladů dospěl k ještě extrémnějším závěrům. Solženicin převzal Conquestův odhad 6 milionů úmrtí zapříčiněných hladomorem 1932-1933. Nicméně pokud se týkalo čistek v letech 1936-1939, měli oba za to, že byl usmrčen nejméně 1 milion lidí každý rok. Solženicin vše shrnuje a uzavírá tvrzením, že od kolektivizace zemědělství do Stalinovy smrti v roce 1953 zabili komunisté 66 milionů obyvatel Sovětského svazu. Solženicinův závěr: „110 milionů Rusů padlo jako oběti socialismu“. Pokud jde o vězně, Solženicin tvrdí, že počet lidí v pracovních táborech v roce 1953 byl 25 milionů.

Gorbačov otevírá archivy

Výše uvedená sbírka fantastických příběhů spolu s produkty skvěle placené fabulace se objevily v buržoazním tisku v roce 1960 – vždy prezentované jako pravdivé skutečnosti zjištěné při uplatňování vědeckých metod.

V pozadí těchto výmyslů číhají západní tajné služby, především CIA a MI5. Vliv masmédií na veřejné mínění je tak velký, že těmto číslům jako pravdivým dodnes věří velká část populace západních zemí.

Tato ostudná situace se ještě zhoršila. V samotném Sovětském svazu se dospělo k situaci, kdy ani Solženicin ani jiní proslavení „kritici“ jako Andrej Sacharov nebo Roj Medveděv nemohli najít nikoho, kdo by jejich divoké fantazie podporoval. Tehdy došlo k významné změně v roce 1990. V novém „svobodném tisku“, v nové Gorbačovově éře „otevřenosti a demokratizace“ bylo vše směřující proti socialismu velebeno a oceňováno jako pozitivní, což mělo pochopitelně katastrofálními důsledky. Zavládlo naprosté znehodnocení čísel, týkajících se počtu těch, kteří údajně zemřeli nebo byli za socialismu uvězněni a nyní bylo vše smícháno do jedné skupiny desítek milionů „obětí“ komunistů.

Hysterie okolo Gorbačovova nového svobodného tisku vnesla do popředí zájmu Conquestovy a Solženicinovy lži. Současně Gorbačov otevřel archivy ústředního výboru k historickému výzkumu a požadoval svobodný tisk. Otevření archivů Ústředního výboru komunistické strany je skutečně ústředním tématem tohoto spletitého příběhu a to ze dvou důvodů: jednak proto, že v archivech lze nalézt skutečnosti, které mohou osvětlit pravdu. Ale daleko důležitější je fakt, že ti široce a divoce spekulující o počtu lidí usmrčených a uvězněných v Sovětském svazu svorně tvrdili, že v den otevření archivů budou jimi protežovaná čísla potvrzena. Ale když byly archivy otevřeny a výzkumné zprávy založené na pravých dokumentech začaly být zveřejňovány, stala se velmi zvláštní věc. Náhle obě strany – Gorbačovův svobodný tisk a spekulanti se smrtí i kdysi vězněmi zcela ztratili o svědectví archivů zájem.

Výsledky výzkumu provedeného na základě archivu Ústředního výboru ruskými historiky V. N. Zemskovem, A. B. Dolginem a O. V. Chlevnjukem se začaly objevovat ve vědeckých časopisech od roku 1990. Zůstaly však bez povšimnutí, zcela opominuty. Zprávy obsahující výsledky tohoto historického výzkumu šly zcela proti inflačnímu proudu, a pokud jde o počty zabitých nebo uvězněných, hovořily zcela odlišně, než „svobodný tisk“. Proto jejich obsah zůstal nepublikován. Zprávy byly publikovány v malonákladových vědeckých časopisech a pro širokou veřejnost tak zůstaly prakticky neznámé. Zprávy o výsledcích vědeckého výzkumu mohly stěží konkurovat tak velké mediální a tiskové hysterii, protože Iži Conquesta a Solženicina mohly pokračovat v získávání podpory u velké části obyvatel bývalého Sovětského svazu. A na Západě rovněž tak. Zprávy o nálezech ruských odborníků na vězeňství i trestní právo za Stalina byly na titulních stránkách novin i v televizním zpravodajství naprosto ignorovány. Proč?

Co ukazují ruské výzkumy

Zpráva o výzkumu sovětského trestněprávního systému čítá téměř 9.000 stran. Autorů této zprávy je mnoho, ale nejznámější z nich jsou ruští historici – V.N. Zemskov, A.N. Dolgin a O.V. Chlevnjuk. Jejich práce začala být publikována v roce 1990 a do roku 1993 ji téměř dokončili a vydali skoro v plném rozsahu. Zprávy vešly na Západě ve známost jako výsledek spolupráce mezi výzkumnými centry z různých západních zemí. Dvěma pracemi, s nimiž se autor této stati seznámil, byly: jedna, která se objevila ve francouzském časopise *l'Histoire* v září 1993 a napsal ji Nicholas Werth, hlavní badatel z francouzského vědeckého výzkumného centra CNRS (Centre, National de Recherche Scientifique), a druhá práce byla publikována v americkém časopise *American Historical review* a jejím autorem byl J. Arch Getty, profesor historie na Kalifornské univerzitě, bádající ve spolupráci s G. T. Rettersporem, výzkumníkem CNRS a jedním ruským vědcem. Historik V. N. Zemskov^[7] pracuje v Ústavu dějin Ruska (části Ruské akademie věd). Dnes se objevily knihy na toto téma napsané výše uvedenými badateli nebo jinými vědci ze stejného výzkumného týmu. Než půjdu dál, chci, aby bylo jasno a tedy nemohl ani v budoucnu vzniknout žádný zmatek, pokud se týče faktu, že nějaký vědec zapojený do tohoto výzkumu má socialistický světový názor. Naopak jejich životní postoje byly buržoazní, měšťácké a antisocialistické a ve skutečnosti velmi reakční. To je řečeno proto, aby se čtenář nedomníval, že jde o nějaké „komunistické spiknutí“. Co se stalo, je pouze to, že výše jmenovaní vědci byli zcela vystaveni Ižim Conquesta, Solženicina, Medvěděva a dalších, kteří vyměnili svou profesní bezúhonnost za službu propagandistické Iži.

Výsledky ruského výzkumu odpověděly na velké množství otázek týkajících se sovětského trestního systému. Pro nás je to především stalinská éra, která je hlavním důvodem k diskusi. Budeme vznášet řadu velmi specifických otázek a budeme hledat odpovědi v našich časopisech *l'Histoire* a *American Historical Review*. To bude nejlepší způsob, jak do debaty vnést některé z nejdůležitějších aspektů sovětského vězeňství. Otázky jsou následující:

1. Z čeho se sovětský trestní systém skládá?
2. Kolik bylo vězňů - politických i nepolitických?
3. Kolik lidí zemřelo v pracovních táborech?
4. 4. Kolik lidí bylo odsouzeno k smrti v letech před rokem 1953, a to zejména v době čistek 1937-1938?
5. 5. Na jak dlouhou dobu byly v průměru tresty odnětí svobody?

Po zodpovězení těchto pěti otázek povedeme diskusi o trestech uvalených na dvě skupiny, které jsou nejčastěji zmiňovány v souvislosti s vězni a úmrtími v Sovětském svazu – kulaky odsouzenými v roce 1930 a kontrarevolucionáři odsouzenými v letech 1936 – 1938.

Pracovní tábory v systému trestního soudnictví

Začneme s otázkou povahy sovětského trestního systému. Po roce 1930 sovětský trestní systém zahrnoval věznice, pracovní tábory, pracovní kolonie gulagu, speciální otevřené zóny a povinnost platit pokuty. Ten, kdo byl vzat do vazby, byl běžně poslán do normálního vězení, zatímco vyšetřování se konalo v zájmu zjištění toho, zda by mohl být dotyčný nevinný a tudíž osvobozen, nebo zda by měl jít k soudu. Obviněný mohl být u soudu buď shledán nevinným (a propuštěn) nebo vinným. Pokud byl shledán vinným, mohl být odsouzen k zaplacení pokuty, k trestu odnětí svobody, nebo, což bylo spíše neobvyklé, k popravě. Pokutou byla většinou srážka určitého procenta ze mzdy po danou dobu. Ti, kteří byli odsouzeni k trestu odnětí svobody, mohli být umístěni v různých typech věznice v závislosti na druhu trestného činu, který spáchali. Do gulagu pracovních táborů byli posláni ti, kteří se dopustili závažných trestných činů (vražda, loupež, znásilnění, hospodářské trestné činy, atd.) stejně jako velká část odsouzených za kontrarevoluční aktivity. Ostatní zločinci odsouzení k trestům delším než 3 roky mohli být také posláni do pracovních táborů. Poté, co v nich vězeň strávil nějaký čas, mohl být přesunut do pracovní kolonie nebo do zvláštní otevřené zóny.

Tyto pracovní tábory byly velmi rozlehlé oblasti, kde vězni žili a pracovali pod bedlivým dohledem. Zcela zjevně bylo nezbytné, aby vězni pracovali a nebyli přítěží společnosti. Žádný zdravý člověk nedostal bez práce nic. Je možné, že lidé dnešní doby si pomyslí – hrozná věc, ale tak tomu bylo. Počet pracovních táborů v roce 1940 činil 53 a pracovních kolonií Gulagu 425. Jednalo se o mnohem menší jednotky než pracovní tábory, s volnějším režimem a menším dohledem. Do nich byli posíláni vězni s kratší dobou trestu, lidé, kteří spáchali méně závažné trestné činy nebo trestné činy politické. Tito trestanci pracovali na svobodě, v továrnách nebo na souši a tvořili součást občanské společnosti. Ve většině případů patřila celá mzda za vykonanou práci vězňům, se kterými bylo v tomto ohledu zacházeno stejně jako s kterýmikoli jinými pracovníky.

Zvláštní otevřené zóny byly obvykle zemědělskými oblastmi pro vězně, kteří byli ve vyhnanství pro – v průběhu kolektivizace vyvlastněné – kulaky. Ostatní lidé, kteří byli shledáni vinnými z drobných trestných činů či politických deliktů, jim tak mohli pomoci se vyrovnat s výkonem trestu.

454.000 není 9 milionů

Druhá otázka se týká počtů politických vězňů a obyčejných zločinců. Tato otázka zahrnuje ty osoby, které byly vězněny v pracovních táborech, koloniích gulagu a věznicích (byť je třeba mít na paměti, že v pracovních koloniích se ve většině případů jednalo pouze o částečnou ztrátu svobody). Níže uvedená tabulka ukazuje data, která se objevila v americkém časopise *Historical Review*. Jsou v ní údaje, které zahrnují dobu 20 let počínaje rokem 1934, kdy byl trestní systém sjednocen pod ústřední správou, až do roku 1953, kdy Stalin zemřel.

**Tabulka časopisu *American Historical Review*
Tresty odnětí svobody obyvatel v SSSR 1934-1953**

Vězni	Tábory Gulagu	Kontra-revolucionáři (počet)	% kontrarev.	Mrtví	% mrtvých	osvobozených	uprchlých	v pracov. koloních	vězňů	Celkem
1934	510,307	135,19	26.5	26,295	5.2	147,272	83,49			510,307
1935	725,438	118,256	16.3	28,328	3.9	211,035	67,493	240,259		965,697
1936	839,406	105,849	12.6	20,595	2.5	369,544	58,313	457,088		1,296,494
1937	820,881	104,826	12.8	25,376	3.1	364,437	58,264	375,488		1,196,369
1938	996,367	185,324	18.6	90,546	9.1	279,966	32,033	885,203		1,881,570
1939	1,317,195	454,432	34.5	50,502	3.8	223,622	12,333	355,243	350,54	2,022,976
1940	1,344,408	444,999	33.1	46,665	3.5	316,825	11,813	315,584	190,27	1,850,258
1941	1,500,524	420,293	28.7	101	6.7	624,276	10,592	429,205	487,74	2,417,468
1942	1,415,596	407,988	29.6	248,88	18.0	509,538	11,822	360,447	277,99	2,054,035
1943	983,974	345,397	35.6	166,97	17.0	336,135	6,242	500,208	235,31	1,719,495
1944	663,594	268,861	40.7	60,948	9.2	152,113	3,586	516,225	155,21	1,335,032
1945	715,506	283,351	41.2	43,848	6.1	336,75	2,196	745,171	279,97	1,740,646
1946	600,897	333,833	59.2	18,154	3.0	115,7	2,642	956,224	261,5	1,818,621
1947	808,839	427,653	54.3	35,668	4.4	194,886	3,779	912,794	306,16	2,027,796
1948	1,108,057	416,156	38.0	27,605	2.5	261,148	4,261	1,091,478	275,85	2,475,385
1949	1,216,361	420,696	34.9	15,739	1.3	178,449	2,583	1,140,324		2,356,685
1950	1,416,300	578,912	22.7	14,703	1.0	216,21	2,577	1,145,051		2,561,351
1951	1,533,767	475,976	31.0	15,587	1.0	254,269	2,318	994,379		2,528,146
1952	1,711,202	480,766	28.1	10,604	0.6	329,446	1,253	793,312		2,504,514
1953	1,727,970	465,256	26.9	5,825	0.3	937,352	785	740,554		2,468,524

Z výše uvedené tabulky bychom měli vyvodit řadu závěrů. Pro začátek můžeme porovnat svá data s těmi Roberta Conquesta, který později prohlašoval, že v roce 1939 bylo v pracovních táborech 9 milionů politických vězňů a 3 miliony dalších zemřely v období 1937-39. Čtenář by neměl zapomínat, že Conquest zde mluví jen o věznicích politických! Na rozdíl od nich, říká Conquest, zde byli také obyčejní zločinci, kteří podle něj byli mnohem početnější než vězni političtí! V roce 1950 bylo podle Conquesta 12 milionů politických vězňů! Vyzbrojeni fakty a pravdivými skutečnostmi snadno zjistíme, co je podvodník Conquest opravdu zač. Ani jediný z jeho číselných údajů neodpovídá pravdě. A to ani vzdáleně. V roce 1939 byly ve všech táborech, koloniích a věznicích celkem téměř 2 miliony vězňů. Z nich spáchalo politické zločiny 454.000 trestanců, nikoli 9 milionů jak tvrdí Conquest. Počet těch, kteří zemřeli v táborech v období mezi lety 1937 a 1939 byl vyčíslen asi na 160.000 a nikoli 3 miliony, jak tvrdí Conquest. V roce 1950 bylo v pracovních táborech 578.000 politických vězňů, nikoli 12 milionů. Nechť si čtenář nezapomene uvědomit, že Robert Conquest zůstává dodnes jedním z hlavních zdrojů pravicové propagandy proti komunismu. Pro pravicové pseudointelektuály zůstává Robert Conquest božskou postavou. A pokud jde o údaje uváděné Alexandrem Solženicinem – 60 milionů údajně zemřelých v lágrech – nevyžadují komentáře. Absurdita takového tvrzení je zcela zjevná. Pouze nemocná mysl mohla podpořit takové bludy. Nechme tyto podvodníky být, abychom mohli sami definitivně analyzovat statistické údaje o gulagu. Za prvé je třeba si položit otázku úplného počtu trestním soudnictvím zadržených lidí. Jaký má smysl údaj 2,5 milionu? Každý člověk, který byl vsazen do vězení, byl živoucím důkazem stále ještě nedostatečně rozvinuté společnosti, v níž by měl mít každý občan vše, co potřebuje k plnohodnotnému životu. Z tohoto úhlu pohledu představuje 2,5 milionu kritiku společnosti.

Vnitřní a vnější ohrožení

Počet lidí, kteří se stali obětí trestního systému, vyžaduje náležitého vysvětlení. Sovětský svaz byl zemí, kde byl teprve nedávno svržen feudalismus, jehož sociální dědictví v oblasti lidských práv bylo pro společnost po VŘSR přítěží. V přežilém systému jakým byl carismus, byli dělníci a rolníci odsouzeni k životu v naprosté bídě a lidský život měl pramalou hodnotu. Loupež a násilný trestný čin byly trestány bezuzdným násilím. Vzpoury proti monarchii obvykle končily masakry, tresty smrti a extrémně dlouhým odnětím svobody. Tyto společenské vztahy, zvyky a s nimi spojené myšlení přetrvávaly neobyčejně dlouhou dobu a byly skutečností, která ovlivnila vývoj společnosti v Sovětském svazu, včetně postojů vůči zločincům.

Dalším faktorem, který je třeba vzít v úvahu, je, že Sovětský svaz, země, která v roce 1930 měla téměř 160 – 170 milionů obyvatel, byla vážně ohrožena cizími mocnostmi. V důsledku velkých politických změn, které proběhly v Evropě ve 30. letech, představovalo hlavní nebezpečí války nacistické Německo, které znamenalo i hrozbu pro přežití Slovanů, přičemž ani západní blok neskryval své intervencionistické ambice. Tuto situaci shrnul Stalin v roce 1931 v těchto třech větách: „Zaostali jsme za vyspělými zeměmi o 50 -100 let. Musíme tuto propast překlenout během 10 let. Buď to dokážeme, nebo budeme smeteni.“ O deset let později, dne 22. června 1941 byl Sovětský svaz napaden nacistickým Německem a jeho spojenci. Sovětská společnost byla nucena k vynaložení nepředstavitelně velkého až gigantického úsilí v průběhu let 1930-1940, kdy větší část jejích zdrojů byla vyčleněna na obranu resp. přípravu k nadcházející válce proti nacistům. Z toho důvodu lidé velmi usilovně pracovali, ale k svému osobnímu užitku toho vytvářeli velmi málo. Zavedení 7 hodinového pracovního dne bylo staženo v roce 1937 a v roce 1939 byla prakticky každá neděle pracovním dnem. V tomto těžkém období, během dvou desetiletí, kdy byla zvláště na konci 30. let válka takřikajíc na spadnutí (1940), válka, která měla stát občany Sovětského svazu 27 milionů úmrtí s polovinou země spálené na popel, s nepředstavitelnými válečnými zločiny, kdy už život neměl lidem co nabídnout.

Během této velmi těžké doby držel Sovětský svaz maximální počet 2,5 milionů lidí ve svém vězeňském systému, tj. 2,4% dospělé populace. Jak můžeme my tento údaj hodnotit? Je to hodně, nebo málo? Porovnávejme.

Více vězňů v USA

Například kolik lidí je ve vězení ve Spojených státech amerických, zemi s 252 miliony obyvatel (v roce 1996) a nejbohatší zemi světa, která spotřebovává 60% světových zdrojů? Jaká je situace v USA, zemi, která není ohrožena žádnou válkou a kde neexistují žádné hluboké společenské změny, které ovlivňují ekonomickou stabilitu?

Poměrně krátká zpráva se objevila v novinách v srpnu 1997, když tisková agentura FLT-AP uvedla, že ještě nikdy v dějinách nebylo v USA tolik lidí ve vězení jako v roce 1996. Tehdy bylo ve výkonu trestu ve Spojených státech 5,5 milionu osob. To představuje nárůst o 200.000 lidí od roku 1995 a znamená, že počet zločinců v USA se rovná 2,8% dospělé populace. Tyto údaje jsou k dispozici všem, kteří jsou součástí severoamerického ministerstva spravedlnosti. Počet odsouzených v USA je dnes o 3 miliony vyšší, než byl maximální počet kdy odsouzených v Sovětském svazu! V Sovětském svazu byly maximálně 2,4% dospělé populace ve vězení za své trestné činy – v USA je toto číslo 2,8%, a stále roste! Podle tiskové zprávy zveřejněné americkým ministerstvem spravedlnosti dne 18. ledna 1998 vzrostl počet odsouzených v USA v roce 1997 o 96,1 tisíc.

Pokud jde o osoby držené v sovětských pracovních táborech, je pravda, že režim byl drsný a pro vězně těžký, ale jaká je situace dnes ve věznicích v USA, které jsou pověstné hojným výskytem násilí, drog, prostituce, sexuálního otroctví (s počtem 290.000 znásilnění za rok). Nikdo se dnes nemůže cítit bezpečně v amerických věznicích! A to ani v současnosti, ve společnosti bohatší než kdykoli předtím!

Důležitý faktor – nedostatek léků

Pojďme si nyní odpovědět na třetí položenou otázku. Kolik lidí zemřelo v pracovních táborech? Počet se měnil z roku na rok: ze 5,2% v roce 1934 spadl na 0,3% v roce 1953. Úmrtí v pracovních táborech byla způsobena obecným nedostatkem zdrojů ve společnosti jako celku, zejména léků potřebných k boji proti epidemiím. Úmrtí v pracovních táborech byla zapříčiněna nedostatkem léků potřebných v boji s epidemiemi. Tento problém nebyl omezen pouze na pracovní tábory, ale byl přítomen v celé společnosti, stejně jako ve většině zemí světa. Jakmile byla objevena antibiotika a po druhé světové válce dána k všeobecnému užívání, situace se radikálně změnila. Ve skutečnosti byly nejhroššími roky válečná léta, kdy nacističtí barbaři přivodili velmi drsné životní podmínky všem sovětským občanům. Během těchto 4 let zemřelo v pracovních táborech přes půl milionu lidí – polovina celkového počtu zemřelých v celém předchozím 20-letém období. Nezapomínejme, že ve stejném období válečných let zemřelo 27 milionů lidí, kteří byli svobodní. V roce 1950, kdy se podmínky v Sovětském svazu zlepšily, a byla zavedena antibiotika, klesl počet lidí, kteří zemřeli ve vězení na 0,3%.

Obraťme se nyní ke čtvrté položené otázce. Kolik lidí bylo odsouzeno k trestu smrti před rokem 1953, zejména během čistek 1937-1938? Už jsme zaznamenali tvrzení Roberta Conquesta, že bolševici zabili 12 milionů politických vězňů v pracovních táborech v letech 1930 a 1953. Z toho 1 milion údajně zabili pouze v letech 1937 až 1938. Solženicnovy cifry dosahují desítek milionů, které zemřely v pracovních táborech – z čehož 3 miliony jen v letech 1937-1938. A čísla ještě vyšší byla uvedena v průběhu špinavé propagandistické války proti Sovětskému svazu. Ruska Olga Šatunovská^[8] například cituje údaj 7 milionů mrtvých v čistkách 1937-1938.

Dokumenty, které se nyní vynořují ze sovětských archivů, ale vyprávějí jiný příběh. Hned na začátku je nutné zmínit, že počet odsouzených k smrti má být sbírán z různých archivů a že výzkumníci, aby se dospělo k přibližnému číslu, museli shromáždit data z těchto různých archivů způsobem zprůměrování, což vedlo k riziku dvojího započtení a vytvořilo tedy odhady vyšší než skutečnost. Podle Dimitrije Volkogonova, osoby jmenované Jelcinem za účelem správy starých sovětských archivů, bylo od 1. října 1936 do 30. září 1938 k trestu smrti odsouzeno vojenskými tribunály 30.514 osob. Další údaj pochází z KGB: podle informací zveřejněných v tisku z února 1990, bylo 786.098 lidí odsouzeno k trestu smrti za zločiny proti revoluci během 23 let 1930-1953. Z těchto odsouzených bylo podle KGB odsouzeno 681.692 v letech 1937 a 1938. Není možné dvakrát prověřovat výpočty KGB, ale tuto poslední informaci je možné zpochybnit. Bylo by totiž velmi zvláštní, aby bylo tolik lidí odsouzeno k trestu smrti za pouhé dva roky. Je možné, aby nám současná prokapitalistická KGB poskytovala správné informace z doby prosocialistické KGB? Ať je tomu jakkoli, zbývá ověřit, zda statistiky tvořící základ informací KGB nezahrnují mezi ty zmíněné odsouzené k smrti během diskutovaných 23 let spíše zločince a obyčejné kriminální živly než kontrarevolucionáře samotné jak to zmiňuje prokapitalistická KGB v tiskové zprávě z února 1990. Archivy také inklinují k závěru, že počet obyčejných zločinců a počet kontrarevolucionářů odsouzených k smrti byl přibližně stejný.

Závěr z toho můžeme vyvodit takový, že počet odsouzených k smrti v letech 1937-38 byl blízký 100.000 nikoli však několika milionům, jak tvrdí západní propaganda.

Je třeba také mít na paměti, že ne všichni ti, kteří byli k trestu smrti v Sovětském svazu odsouzeni, byli skutečně popraveni. Velká část trestů smrti byla změněna na tresty v pracovních táborech. Je také důležité rozlišovat mezi běžnými zločinci a kontrarevolucionáři. Mnozí z těch, odsouzených k trestu smrti spáchali násilné trestné činy, jako je vražda nebo znásilnění. Před 60 lety byl tento druh trestné činnosti trestán smrtí ve velkém počtu zemí.

Otázka č. 5: Jak dlouho trval průměrný výkon trestu odnětí svobody? Délka trestu odnětí svobody byla předmětem nejsprostšího štvání západní propagandy. Obvykle se naznačovalo, že odsouzení v Sovětském svazu zahrnuje nekonečná léta ve vězení – kdo vešel, nikdy již nevyšel. To je zcela nepravdivé. Drtivá většina z těch, kteří šli „za Stalina“ do vězení, byli ve skutečnosti odsouzeni na dobu nejvýše 5 let.

Statistika otištěná v americkém *Historical Review* ukazuje skutečná fakta. Běžní zločinci v Ruské federaci v roce 1936 obdrželi následující rozsudky: do 5 let: 82,4%; mezi 5 až 10 roky: 17,6%. 10 roků byla nejvyšší možná doba trestu odnětí svobody před rokem 1937. Političtí vězni byli u civilních soudů Sovětského svazu v roce 1936 odsouzeni takto: do 5 let: 44,2%, mezi 5 až 10 roky 50,7%. Pokud jde o ty odsouzené k trestům v pracovních táborech gulagu, kam byli odsouzeni k delším trestům, statistiky z roku 1940 ukazují, že těch, kteří byli internováni až na 5 let, bylo 56,8% a k trestům mezi 5 až 10 roky 42,2%. Pouze 1% vězňů bylo odsouzeno k delšímu než desetiletému trestu.

Pro rok 1939 máme statistiku zpracovanou sovětskými soudy. Podíly délek trestů byly následující: do 5 let: 95,9%; mezi 5 – 10 lety: 4%; nad 10 let 0,1%.

Jak můžeme vidět, je věčnost trestů odnětí svobody v Sovětském svazu dalším mýtem šířeným na Západě v boji proti socialismu.

Lži o Sovětském svazu

Krátká diskuse jako výzkumná zpráva. Výzkum provedený ruskými historiky ukazuje realitu zcela odlišnou od toho, co se učí ve školách a vyučuje na univerzitách v kapitalistickém světě v průběhu

posledních 50 let. Během těchto 50 let studené války se o Sovětském svazu po několik generací děti a studenti učili jen lži, které však u mnoha lidí zanechaly hluboký dojem. Tato fakta jsou také doložena ve zprávách z francouzského a amerického výzkumu. V těchto zprávách jsou uvedeny údaje, grafy a tabulky, výčet odsouzených i těch, kteří zemřeli. Tyto údaje jsou dodnes předmětem intenzivních diskusí. Ale nejdůležitější věcí hodnou zaznamenání je fakt, že zločiny spáchané odsouzenými nebyly nikdy předmětem jakéhokoli zájmu. Kapitalistická politická propaganda vždy prezentovala sovětské zajatce jako nevinné oběti a výzkumníci tento předpoklad vzali za svůj, aniž by ho zpochybnili. Když výzkumníci přešli od svých statistických sloupků ke komentářům událostí, vystoupila do popředí buržoazní ideologie ve své plné parádě – někdy s hrůznými následky. Ti, kteří byli odsouzeni za sovětského trestního systému, jsou považováni za nevinné oběti, skutečností však je, že většina z nich byli zloději, vrazi, násilníci atd. Pachatelé tohoto druhu by nikdy nemohli být v médiích považováni za nevinné oběti, pokud by jejich zločiny byly spáchány v Evropě nebo USA. Ale vzhledem k tomu, že zločiny byly spáchány v Sovětském svazu, je to jiné. Chcete-li nazývat vraha, nebo osobu, která znásilnila více než jednou, nevinnou obětí, je to velmi špinavá hra. Alespoň obyčejný rozum budou muset prokázat ti, kteří komentují sovětskou spravedlnost. Přinejmenším ve vztahu ke zločincům odsouzeným za násilné trestné činy a alespoň pokud jde o usvědčené lidi, kteří spáchali těžké zločiny.

Kulaci a kontrarevoluce

V případě kontrarevolucionářů je rovněž nezbytné se zabývat zločiny, ze kterých byli obviněni. Uvedme dva příklady k prokázání významu této otázky: Prvním byli kulaci odsouzení na začátku roku 1930 a druhým spiklenci a kontrarevolucionáři odsouzení v letech 1936-1938. Podle výzkumné zprávy zabývající se kulaky (bohatí rolníci) bylo posláno do vyhnanství 381 tisíc rodin, tj. asi 1,8 milionu lidí. Malý počet těchto lidí byl odsouzen k trestům v pracovních táborech nebo koloniích. Co ale vedlo k těmto trestům?

Bohatí ruští sedláci – kulaci si podrobovali chudé rolníky po stovky let bezmezného útlaku a nespoutaného vykořisťování. Ze 120 milionů rolníků v roce 1927 žilo v přepychu 10 milionů kulaků, zatímco zbývajících 110 milionů strádalo v chudobě. Před revolucí žila drtivá většina rolníků v naprosté bídě. Bohatství kulaků bylo založeno na špatně placené pracovní síle chudých rolníků. Když se chudí rolníci začali spojovat do kolchozů, hlavní zdroj bohatství kulaků zmizel. Ale kulaci se nevzdali. Snažili se obnovit vykořisťování rozpoutáním hladomoru. Skupiny ozbrojených kulaků napadaly kolchozy, vraždily chudé rolníky a pracovníky strany, zapalovaly pole a pobíjely zvířata. Vyprovokovaným vyhladověním chudých rolníků se kulaci snažili zabezpečit přetrvání chudoby a svých vlastních mocenských pozic. Události, jež následovaly, nebyly těmi, které tito vrazi očekávali. Tentokrát měli chudí rolníci podporu revoluce a ta se ukázala být silnější než kulaci, kteří byli poraženi, uvězněni a posláni do vyhnanství, nebo odsouzeni k trestům v pracovních táborech.

Z 10 milionů kulaků bylo 1,8 milionu vyhoštěno nebo odsouzeno. Mohly se udát křivdy spáchané v průběhu tohoto masivního třídního boje na sovětském venkově, boje zahrnujícího 120 milionů lidí. Ale můžeme obviňovat chudé a utlačované v jejich boji za důstojný život, v jejich snaze zajistit, aby jejich děti neměly hlad a nebyly negramotné, můžeme je vinit, že nejsou dostatečně „civilizovanými“ respektive nevykazují dost „milosti“ na svých venkovských haciendách? Dá se ukázat prstem na lidi, kteří stovky let neměli žádný přístup k civilizačnímu pokroku za to, že nejsou civilizovaní? A řekněte nám, zda a kdy byl kulak vykořisťovatel civilizovaný nebo milosrdný ve styku s chudými rolníky během těch nekonečných let?

Čistky 1937

Naším druhým příkladem je skutečnost, že procesy s kontrarevolucionáři odsouzenými v letech 1936-38, které následovaly po čistkách strany, armády a státního aparátu, mají své kořeny v historii revolučního hnutí v Rusku. Miliony lidí se podílely na vítězném boji proti carovi a ruské buržoazii, a mnoho z nich vstoupilo do Komunistické strany Ruska. Mezi všemi těmito lidmi byli, bohužel, i někteří, kteří vstoupili do strany z jiných důvodů, než je boj proletariátu za socialismus. Ale třídní boj byl tak urputný, že často nebyl ani čas ani příležitost otestovat nové stranické militanty. Dokonce i bojovníci – členové jiných stran, lidé, kteří sami sebe nazývali socialisty a kteří bojovali proti bolševické straně, byli přijati do komunistické strany. Řada těchto nových aktivistů dostala významné pozice v bolševické straně, státu a ozbrojených silách v závislosti na jejich individuální schopnosti vést třídní boj. Byly to velmi krušné časy pro mladý sovětský stát s velkým nedostatkem kádrů – resp. lidí, kteří uměli číst – přinutit stranu dostát požadavkům na kvalitu nových aktivistů a kádrů. Kvůli těmto problémům časem vznikl rozpor, který rozdělil stranu na dva tábory – na jedné straně stáli ti, kteří ji popoháněli kupředu v boji za vybudování socialistické společnosti, a na druhé ti, kteří si mysleli, že podmínky pro budování socialismu ještě nejsou zralé a podporovali sociální demokracii. Původ těchto myšlenek spočívá u Trockého, který do strany vstoupil v červenci 1917. Trockij byl schopen v průběhu času si zajistit podporu některých známých bolševiků. Tato opozice se sjednotila proti původnímu bolševickému programu pod podmínkou přijetí jediné politické alternativy, která byla předmětem hlasování dne 27. prosince 1927. Před hlasováním došlo k velké stranické diskusi trvající mnoho let a její výsledek nenechal nikoho na pochybách: ze 725.000 odevzdaných hlasů obdržela opozice jen 6.000 – tj. méně než 1% ze všech členů strany podpořilo Sjednocenou opozici.

V důsledku tohoto hlasování a z důvodu, že opozice začala aktivně pracovat proti vůli většiny strany, rozhodl se ústřední výbor komunistické strany vyloučit ze strany hlavní vůdce sjednocené opozice. Ústřední postava opozice, Trockij, byla vypovězena ze Sovětského svazu. Ale příběh této opozice tím neskončil. Zinovjev, Kamenjev a Zvodkin poté provedli sebekritiku, stejně jako několik předních trockistů, například Pjatakov, Radek, Preobraženskij a Smirnov. Všichni byli znovu přijati do strany jako aktivisté a znovu převzali své státní a stranické posty. Postupem času se však ukázalo, že sebekritika ze strany opozice nebyla upřímná, protože opoziční vůdcové se na stranu kontrarevoluce přiklonili pokaždé, když se třídní boj v Sovětském svazu vyostřoval. Většina opozičníků byla ještě párkrát vyloučena a znovu přijata, než se situace v letech 1937-1938 zcela vyjasnila.

Průmyslové sabotáže

Vražda předsedy strany v Leningradě a jednoho z nejdůležitějších lidí v Ústředním výboru v prosinci 1934 Kirova vyvolala vyšetřování, které vedlo k objevu tajné organizace, zabývající se přípravami spiknutí s cílem převzít vedení strany a vlády země pomocí násilí. Ač v politickém boji, který v roce 1927 prohráli, doufali nyní, že prostřednictvím organizovaného násilí proti státu zvítězí. Jejich hlavními zbraněmi byly průmyslové sabotáže, terorismus a korupce. Trockij byl pro opozici hlavní inspirací, která své aktivity směřovala do zahraničí. Průmyslové sabotáže způsobily sovětskému státu strašlivé ztráty, obrovské byly například škody způsobené důležitým strojům s nenapravitelnou možností opravy, přičemž došlo i k enormnímu poklesu výroby v dolech a továrnách.

Jedním z lidí, kteří v roce 1934 tento problém popsali, byl americký inženýr John Littlepage, jeden ze zahraničních odborníků smluvně pracujících v Sovětském svazu. Littlepage strávil 10 let prací v Sovětském hornictví – 1927 – 37, a to především ve zlatých dolech. Ve své knize *In Search of Soviet Gold (Hledání sovětského zlata)* píše: „Nikdy mě v Rusku nezajímaly nuance politického manévrování. A to tak dlouho, pokud jsem se jim mohl vyhnout; ale abych mohl dělat svou práci,

musel jsem studovat, co se děje v sovětském průmyslu. A jsem pevně přesvědčen, že Stalinovi a jeho spolupracovníkům trvalo dlouho, než odhalili, že nespokojení ‚revoluční komunisté‘ byli jeho nejhoršími nepřáteli.“

Littlepage také napsal, že jeho osobní zkušenost potvrzuje oficiální prohlášení o tom, že velká spiknutí řídil (Trockij) ze zahraničí a užíval velkou průmyslovou sabotáž jako hlavní součásti svého plánu přinutit vládu k pádu. V roce 1931 Littlepage už se cítil povinen vzít toto na vědomí při práci v měděných a bronzových dolech Uralu a Kazachstánu. Doly byly součástí velkého komplexu těžby mědi / bronzu pod celkovým vedením místopředsedy lidového komisariátu pro těžký průmysl Pjatakova. Doly byly v katastrofálním stavu, pokud jde o produkci přímo souvisící s potenciálním blahobytem jejich zaměstnanců, kteří neskryvali obavy. Littlepage dospěl k závěru, že se děje organizovaná sabotáž přicházející přímo z vrchního vedení komplexu mědi / bronzu.

Littlepageova kniha nám také říká, odkud získala trockistická opozice peníze, které bylo nutné zaplatit za tuto kontrarevoluční činnosti. Mnoho členů tajné opozice využívalo svých pozic k schvalování nákupu strojů z některých továren v zahraničí. Schválené výrobky měly mnohem nižší kvalitu než ty, které sovětská vláda skutečně zaplatila. Zahraniční producenti dávali Trockého organizaci přebytek z těchto transakcí, díky němuž Trockij a jeho spolupiklenci v Sovětském svazu pokračovali v objednávkách od těchto výrobců.

Krádež a korupce

Tento postup byl pozorován Littlepagem v Berlíně na jaře roku 1931 při nákupu průmyslových výtahů pro doly. Sovětská delegace byla vedena Pjatakovem a Littlepage se jí účastnil jako specialista odpovědný za ověřování kvality výtahů a schválení nákupu. Littlepage objevil podvody s nekvalitními výtahy, které by byly pro sovětské účely k ničemu, ale když o této skutečnosti informoval Pjatakova a ostatní členy sovětské delegace, setkal se s chladným přijetím, jakoby chtěli tato fakta přehlížet a trvali na schválení nákupu výtahů. Littlepage tak učinit nemohl. V té době si myslel, že to, co se děje, souvisí s osobní korupcí a že členové delegace byli uplaceni výrobcí výtahů. Ale po Pjatakově procesu v roce 1937, kdy Pjatakov přiznal své vazby s trockistickou opozicí, došel Littlepage k závěru, že to, co viděl v Berlíně, bylo mnohem více, než korupce na osobní úrovni. Peníze byly nutné k úhradě činností tajné opozice v Sovětském svazu a jejích aktivit obsahujících sabotáže, terorismus, úplatkářství a propagandu. Zinověv, Kameněv, Pjatakov, Radek, Tomskij, Bucharin a další miláči západního buržoazního tisku využívali svých pozic, jež jim svěřil sovětský lid a strana, ke krádeži státních peněz s cílem umožnit nepřátelům socialismu použít tyto peníze pro účely sabotáže v jejich boji proti socialistické společnosti v Sovětském svazu.

Plány na převrat

Krádež, sabotáž a korupce jsou samy o sobě závažné trestné činy, ale opoziční aktivity šly v tomto směru mnohem dál. Kontrarevoluční spiknutí bylo připraveno s cílem převzetí státní moci prostřednictvím puče, při kterém by bylo odstraněno celé sovětské vedení, přičemž spiklenci počítali s vraždami nejdůležitějších členů ústředního výboru komunistické strany. Vojenská stránka převratu měla být provedena skupinou generálů v čele s maršálem Tuchačevským.

Podle Isaaca Deutschera, trockisty, který napsal několik knih proti Stalinovi a Sovětskému svazu, měl být převrat zahájen vojenskou operací proti Kremlu a nejdůležitějším jednotkám ve velkých městech, jako je Moskva a Leningrad. Podle Deutschera mělo být spiknutí vedeno Tuchačevským spolu s Gamarnikem – šéfem armády politického komisařství, generálem Jakirem – velitelem Leningradu, generálem Uborevičem – velitelem moskevské vojenské akademie a generálem Primakovem – velitelem kavalérie.

Maršál Tučačevskij byl důstojníkem bývalé carské armády, který po revoluci přešel do Rudé armády. V roce 1930 téměř 10% důstojníků (takřka 4.500) byli bývalí důstojníci carské armády. Mnozí z nich nikdy neopustili svůj buržoazní pohled na svět a jen vyčkávali na příležitost, aby za něj mohli bojovat. Tato příležitost se naskytla ve chvíli, kdy opozice byla na převrat připravena.

Bolševici byli silní, ale civilní a vojenští spiklenci usilovali o to, aby do akce zapřáhli své silné přátele. Podle Bucharinova doznání při veřejném soudním procesu v roce 1938 bylo dosaženo dohody mezi trockistickou opozicí a nacistickým Německem, podle které měla být po kontrarevolučním puči v Sovětském svazu postoupena velká území, včetně Ukrajiny, nacistickému Německu. Taková tedy byla cena požadovaná nacistickým Německem za jeho příslib podpory kontrarevoluce. Bucharin byl informován o této dohodě Radkem, který dostal v této věci rozkaz od Trockého. Všichni tito spiklenci vybraní k zastávání vysokých postů ve státní správě a ochraně socialistické společnosti pracovali ve skutečnosti na zničení socialismu. Především je nutné si uvědomit, že to vše se dělo ve 30. letech, v době existujícího a neustále rostoucího nacistického nebezpečí, kdy se nacistická armáda připravovala napadnout Evropu a k invazi do Sovětského svazu.

Spiklenci byli jako zrádci odsouzeni k smrti ve veřejném soudním řízení. Byli shledáni vinnými ze sabotáže, terorismu, korupce, pokusu o vraždu a z toho, že chtěli odevzdat část země nacistům. Mohli snad očekávat něco jiného, než trest smrti? Chcete-li je nazývat nevinnými oběťmi, jste zcela mimo realitu.

Vícečetní lháři

Je zajímavé vidět, jak západní propaganda lhala prostřednictvím Roberta Conquesta o očištění Rudé armády. Conquest říká ve své knize *The Great Terror*, že v roce 1937 bylo v Rudé armádě 70.000 důstojníků a politických komisařů a že 50% z nich (tj. 15.000 důstojníků a 20.000 komisařů) bylo zadrženo politickou policií a byli buď popraveni, nebo na doživotí posláni do pracovních táborů. Na tomto Conquestově tvrzení, stejně jako v celé jeho knize, není jediné slovo pravdy. Historik Roger Reese ve svém díle *Rudá armáda a Velké čistky* však uvádí fakta, která ukazují skutečný význam čistek let 1937-1938 pro armádu. Počet lidí ve vedení Rudé armády a letectvu, tj. důstojníků a politických komisařů, byl 144.300 v roce 1937 a stoupl na 282.300 v roce 1939. Během čistek 1937-1938 bylo 34.300 důstojníků a politických komisařů vyloučeno z politických důvodů. Avšak v květnu 1940 jich bylo 11.596 rehabilitováno a vrátilo se do svých úřadů. To znamená, že v průběhu čistek let 1937-1938 bylo propuštěno 22.705 důstojníků a politických komisařů (téměř 13.000 armádních důstojníků, 4.700 důstojníků letectva a 5.000 politických komisařů), což představuje 7,7% všech důstojníků a komisařů – nikoli 50% jako tvrdí Conquest. Z těchto 7,7%, byli někteří odsouzeni jako zrádci, ale velká většina z nich, jak ukazují existující historické materiály, se prostě navrátila do civilního života.

Ještě poslední otázka. Byly procesy let 1937-1938 k obžalovaným spravedlivé? Pojdme například prozkoumat soud s Bucharinem, nejvyšším funkcionářem strany pracujícím pro tajnou opozici. Podle tehdejšího amerického velvyslance v Moskvě a známého právníka Josepha Daviese, který se zúčastnil celého procesu, bylo Bucharinovi umožněno se během procesu svobodně vyjadřovat a svou věc předložit bez jakýchkoli překážek jakéhokoliv druhu. Joseph Davies psal do Washingtonu, že v průběhu soudního líčení bylo prokázáno, že obžalovaný se dopustil hanebných trestných činů a že mezi diplomaty, kteří se procesu zúčastnili, panovalo všeobecné přesvědčení o prokázané existenci velmi závažného spiknutí.

Poučme se z historie

Diskuse o sovětském trestním systému v Stalinově době, o níž byly napsány tisíce lživých článků i knih a natočeny kilometry filmů tlumočících falešné dojmy však vede k závažným ponaučením. Fakta opětovně dokazují, že příběhy publikované o socialismu v buržoazním tisku jsou většinou nepravdivé. Pravice může prostřednictvím tisku, rozhlasu a televize, kterým dominuje, způsobit zmatek, překrucovat pravdu a zapříčinit, aby velmi mnoho lidí pokládalo lži za pravdu. Zejména to platí, pokud jde o historické otázky. Jakékoli nové příběhy předkládané pravicí by měly být pokládány za nepravdivé, pokud nelze prokázat opak. Tento opatrný přístup je oprávněný. Jsme svědky omílání fakt neustále rozmnožovaných pravičáky, skutečností, jež jsme znali z ruských výzkumů a výuky bohapustých lží v uplynulých 50 letech. A to i přesto, že tyto nepravdy byly již zcela vyvráceny. Pravice pokračuje ve svém historickém dědictví: Neustále dokola opakovaná lež se stává pravdou. Po ruských výzkumných zprávách publikovaných na Západě se v různých zemích objevilo nemálo knih výhradně zaměřených na zpochybnění ruského výzkumu a vzkříšení starých lží. To aby se přilákala pozornost veřejnosti k novým pravdám. Jedná se o protežované knihy – od začátku do konce plné lží o komunismu a socialismu.

Pravicové lži se donekonečna omílají s jediným cílem – bojovat proti dnešním komunistům. Tyto lži se točí dokola, takže pracující nenacházejí žádnou alternativu ke kapitalismu a neoliberalismu. Jde o součást špinavé války proti komunistům, kteří sami alternativu mají a mohou ji do budoucna nabídnout – socialistickou společnost. Takový je důvod výskytu všech těchto nových knih obsahujících staré lži.

Toto vše ukládá povinnost každému se socialistickým životním postojem k dějinám. Musíme na sebe vzít odpovědnost obrátit komunistický tisk v autentické noviny dělnické třídy k boji proti buržoazním lžím! To je bezpochyby důležitý úkol v dnešním třídním boji, jenž v blízké budoucnosti znovu vyvstane s obnovenou silou.

Mario Sousa

15. června 1998

mario.sousa@telia.com

Z angličtiny přeložil Lukáš Sluka